ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΙΕΡΟΥ ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ

Τεῦχος 158

Μάιος - Ἰούνιος 2016

ΕΚΦΡΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ
Ι. ΗΣΥΧΑΣΤΗΡΙΟΥ ΑΓ. ΤΡΙΑΔΟΣ
ΜΕΤΟΧΙΟΥ Ι. ΜΟΝΗΣ ΜΑΧΑΙΡΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ:
π. ΑΝΔΡΕΑΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Τ.Θ. 42036,
6530 ΛΑΡΝΑΚΑ - ΚΥΠΡΟΣ
ΤΗΛ: 99607871 - ΦΑΞ: 22991545

www.isagiastriados.com

ΤΕΥΧΟΣ 158
ΜΑΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ 2016

ISSN 1019-5181

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΗ:
ΖΑΦΕΙΡΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ & ΥΙΟΣ ΛΤΔ
ΛΑΡΝΑΚΑ

Καί τώρα τό Ἅγιο Πνεῦμα θέλει νά μπεῖ στίς ψυχές μας, ὅπως καί τότε, ἀλλά σέβεται τήν ἐλευθερία μας, δέ θέλει νά τήν παραβιάσει. Περιμένει νά τοῦ ἀνοίξουμε μόνοι μας τήν πόρτα καί τότε θά μπεῖ στήν ψυχή μας καί θά τήν μεταμορφώσει. Ὅταν ἔρθει καί κατοικήσει σ᾽ ὅλο τό χῶρο τῆς ψυχῆς μας ὁ Χριστός, τότε φεύγουν ὅλα τά προβλήματα, ὅλες οἱ πλάνες, ὅλες οἱ στενοχώριες. Τότε φεύγει καί ἡ αμαρτία.

Ἁγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβήτου

Εἰκόνα ἐξωφύλλου: Ἡ Ἀνάστασις, Ἱερά Μονή Σταυρονικήτα, Ἅγιο Ὄρος, 1546.

«Ὁ Χριστός ἐστιν ἡ χαρά καί ἡ ζωή καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν»!

Μητροπολίτη Λεμεσοῦ Γέροντος Ἀθανασίου

Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει νά ἀποδείξει ὅτι ὄντως ὁ Χριστός ἀνέστη καί ἐμεῖς εἴμαστε ἀναστημένοι. Καί πῶς θά τό ἀποδείξουμε; Πῶς ἡ Ἐκκλησία σήμερα θά ἀπαντήσει σέ αὐτό τό ἀμείλικτο ἐρώτημα τοῦ θανάτου τοῦ ἀνθρώπου; Μᾶς τό ἀπάντησε ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐκείνη τή νύχτα, «τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων», τή λαμπροφόρο ἐκείνη νύχτα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου. Λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος: «μηδείς φοβείσθω θάνατον! Ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος». Τί μεγάλος λόγος εἶναι αὐτός μέσα ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων! Μέσα ἀπό τό παραλήρημα τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως ἔρχεται ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος καί λέει, κανένας σας νά μήν φοβᾶται τόν θάνατο, «μηδείς φοβείσθω θάνατον! Ἠλευθέρωσε γάρ ἡμᾶς ὁ τοῦ Σωτῆρος θάνατος», κανένας σας νά μήν κλαίει γιά τά πταίσματα καί τά λάθη του, διότι ἀπό τόν τάφο ἀνέτειλε ἡ συγγνώμη. «Μηδείς θρηνείτω πενίαν», κανείς νά μήν κλαίει γιά τή φτώχια του, διότι ἀνέτειλε ἡ κοινή βασιλεία ἀπό τόν τάφο τοῦ Χριστοῦ. «Ἀνέστη Χριστός καί νεκρός οὐδείς ἐν τῷ μνήματι!» Ἀνέστη ὁ Κύριος καί κανένας νεκρός δέν εἶναι μέσα στό μνῆμα. Γιατί; Διότι αὐτός εἶναι ἡ Ἀνάστασή μας.

Εὔχομαι ὁλόψυχα, ὁ Θεός, ὁ ζωντανός Θεός, Αὐτός ὁ ὁποῖος καλεῖ τόν ἄνθρωπο εἰς τήν πανήγυριν τῆς δόξης τῆς βασιλείας Του, νά δώσει καί σέ μᾶς τή μεγάλη ἐμπειρία, νά ὑπερβοῦμε τά παρόντα, νά ξεπεράσουμε τόν θάνατο, νά διαλύσουμε τό σκότος τοῦ μνήματος τοῦ παρόντος αἰῶνος καί νά γευθοῦμε τή μεγάλη ἐμπειρία τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Νά καταλάβουμε ὅτι ὁ Χριστός γιά μᾶς εἶναι πατέρας μας, εἶναι ἀδελφός μας, εἶναι φίλος μας, εἶναι ἡ ζωή μας ἡ ἴδια. «Αὐτός ἐστιν ἡ χαρά καί ἡ ζωή καί ἡ Ἀνάστασις ἡμῶν»!

«Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί, Πάσχα, Κυρίου Πάσχα»

Ἡγουμένου Ἱ. Μ. Μαχαιρᾶ,
Ἐπισκόπου Λήδρας Ἐπιφανίου

Πραγματικά! Τί σπουδαία ἡμέρα! Τί λαμπρή ἡμέρα! Τί ὁλόφωτη ἡμέρα! Τί χαρούμενη ἡμέρα! «Καί τήν χαράν ἡμῶν οὐδείς αἴρει ἀφ᾽ ἡμῶν» μᾶς εἶπεν ὁ Κύριος καί μᾶς παρήγγειλε: «Πορευθέντες ἀπαγγείλατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὅτι Κύριος ἐβασίλευσε, καί γάρ κατώρθωσε τήν οἰκουμένην ἥτις οὐ σαλευθήσεται», διότι ὑμεῖς «ἔσεσθέ μοι μάρτυρες» (Πρ. α΄ 8) τῆς Ἀναστάσεως. Μαρτυροῦμεν καί κηρύττομεν στεντορείᾳ τῇ φωνῇ:

«Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, Ἅιδη, τό νῖκος; Ἀνέστη Χριστός, καί σύ καταβέβλησαι. Ἀνέστη Χριστός, καί πεπτώκασι δαίμονες. Ἀνέστη Χριστός, καί χαίρουσιν ἄγγελοι» (Κατηχητικός Λόγος Ἁγ. Ἰωάννου Χρυσοστόμου), καί χαίρουσιν ἄνθρωποι, καί χαίρει σύμπασα ἡ κτίσις. Γι᾽ αὐτό ἀναφωνεῖ ὁ Ἅγ. Σεραφείμ: «Χριστός ἀνέστη! Χαρά μου!»

Ὁ θριαμβευτικός αὐτός παιάνας σπάει τίς σιδηρόφρακτες πύλες τοῦ Ἅιδη· φωταγωγεῖ τά ἀνήλια βασί-

λεια τῆς καταχνιᾶς, τοῦ σκότους, τῆς κατάθλιψης· ἐλευθερώνει σύνολον τόν ἄνθρωπον ἀπό τήν αἰχμαλωσίαν τοῦ θανάτου· ἐγκαινίζει τό πρόσωπον· νεουργεῖ τήν κτίσιν· μεταμορφώνει τό εἶναι τοῦ ἀνθρώπου· ἐνδοξάζει τόν ἄνθρωπον ψυχῇ τε καί σώματι.

Ἡ ἀπελπισία φυγαδεύεται καί ἡ ἐλπίδα εἰσέρχεται, στερεώνεται μέ τήν πίστιν καί περιτειχίζεται μέ τήν ἀγάπην. Ἡ Ἀγάπη ἐνοικεῖ στήν ἀγάπην, ὁ Θεός ἐνσαρκώνεται καί ἐνοικεῖ στήν ἀνθρωπότητα, μεταδίδει αὐτό πού ἔχει, τήν θείαν του Χάριν, στήν ἀνθρωπότητα. Ἡ λύπη παύει, διότι ἐκ τοῦ τάφου ἡ χαρά ἀνέτειλεν. Καί αὐτή ἡ χαρά δέν εἶναι ἰδέα, δέν εἶναι φαντασία, δέν εἶναι συναίσθημα, δέν εἶναι... πρᾶγμα ἀνθρώπινον. Ἡ Χαρά αὐτή, ὁ Χριστός ἐστι. «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον Ἰησοῦν... ἰδού γάρ ἦλθε διά τοῦ σταυροῦ χαρά ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ...». Ὁ Κύριος ἡμῶν «Ἰησοῦς Χριστός, χθές καί σήμερον ὁ αὐτός καί εἰς τούς αἰῶνας» (Ἑβρ. ιγ΄ 8). Καί ὁ Κύριος μᾶς προτρέπει: «Ὁ τρώγων μου τήν σάρκα καί πίνων μου τό αἷμα ἐν ἐμοί μένει, κἀγώ ἐν αὐτῷ» (Ἰωάν. στ΄ 56). «Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρά ἡ ἐμή ἐν ὑμῖν μείνῃ καί ἡ χαρά ὑμῶν πληρωθῇ» (Ἰωάν. ιε΄ 11).

Τότε, ὁ μέγας λίθος τοῦ μνημείου τῆς καρδιᾶς μας, πού εἶναι ἡ ἁμαρτία καί ἡ ἀσέβεια, θά μετακινηθεῖ ἀπό τόν ἄγγελον τοῦ Θεοῦ πού θά μᾶς στείλει, τόν πνευματικόν μας καθοδηγητήν στήν ὁδόν τοῦ Κυρίου, καί θεραπευτή Θεοῦ τῆς ἀσθενείας τοῦ εἶναι μας, νοουμένου ὅτι ἐμεῖς θά τηρήσουμε τάς ἐντολάς μέ ὑπακοήν, καί θά ἀγωνιστοῦμε νομίμως καί ἀξίως τῆς κλήσεώς μας. Τότε θά δοῦμε τόν ἑαυτό μας μετά φόβου καί χαρᾶς μεγάλης νά τρέχει, γιά νά ἀπαγγείλει πᾶσι τοῖς μακράν καί τοῖς ἐγγύς, στούς γνωστούς καί στούς ἀγνώστους, στούς πιστούς καί στούς ἀπίστους, τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ὡς μάρτυρας τῆς Ἀναστάσεώς Του.

Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τό πᾶν. Ἄς ἀνοίξωμε τήν καρδιά μας καί ἄς τόν παρακαλέσωμε:

Ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ, ἐλθέ καί σκήνωσον ἐν ἐμοί, καί ἀπέλασον ἀπ᾽ ἐμοῦ τήν σκοτόμαιναν, καταλαμπρύνων με τῷ φωτί τοῦ προσώπου σου, καί δίωξον τά πονηρά πνεύματα τά καθ᾽ ἑκάστην πολεμοῦντά με καί τήν ψυχήν μου ζητοῦσι τοῦ θανατῶσαι, παρέχων μοι τήν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν καί τήν τοῦ Πνεύματος δωρεάν εἰς ἐλευθερίαν, ἐκρίζωσον τά πάθη τά τυραννοῦντά με, ἐμφυτεύων τά πολυπίκοιλα ἄνθη τῶν ἀρετῶν εἰς τόν λειμῶνα τῆς ψυχῆς μου. Ἔνδυσόν με ἔνδυμα γάμου, κατακοσμῶν με τόν πλοῦτον τῶν χαρισμάτων σου, καί θῆσον ἐπί τήν κεφαλήν μου στέφανον ἐκ λίθων τιμίων, ἵνα μή εὑρεθῶ γυμνός καί κατησχυμμένος, ἀποπεμπόμενος μακράν ἀπό σοῦ. Ἀξίωσόν με τῆς εἰσόδου τῶν Ἁγίων σου ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου, ὅπου ἦχος καθαρός ἑορταζόντων καί φωνή ἀγαλλιάσεως καί χαρά ἀνεκλάλητος, χαίροντα καί ἀγαλλόμενον τῇ παγκάλῳ θέᾳ τοῦ προσώπου σου, εὐφραινόμενον μετά πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπ᾽ αἰώνων σοι εὐαρεστησάντων εἰς δόξαν σήν, τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, μετά τοῦ ἀνάρχου σου Πατρός καί τοῦ Παναγίου Πνεύματος, νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. ❖

Ἡ ἐμπειρία τῆς Ἀνάστασης

Ἁγίου Συμεών του Νέου Θεολόγου

Πῶς λοιπόν μᾶς προτρέπει τώρα τό ἅγιο Πνεῦμα - σάν νά εἴδαμε αὐτή πού δέν εἴδαμε- νά λέμε «Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι», ἀφοῦ ὁ Χριστός ἀναστήθηκε μιά φορά πρίν χίλια χρόνια καί μάλιστα οὔτε τότε τόν εἶδε κανείς τήν ὥρα τῆς Ἀναστάσεως; Ἄραγε μήπως θέλει ἡ θεία Γραφή νά λέμε ψέματα; Ὄχι βέβαια, ἀλλά ἀντίθετα, μᾶς παραγγέλλει νά λέμε τήν ἀλήθεια, διότι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γίνεται πραγματικά στήν ψυχή κάθε πιστοῦ ξεχωριστά καί μάλιστα ὄχι μιά φορά, ἀλλά - θά τολμοῦσα νά πῶ - συνεχῶς ὁ Δεσπότης Χριστός ἀνίσταται μέσα μας λαμπροφορώντας καί ἀπαστράπτοντας τίς ἀστραπές τῆς ἀφθαρσίας καί τῆς θεότητος. Γιατί ἡ φωτοφόρος παρουσία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἀποκαλύπτει τήν ἀνάσταση τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ ὅπως μέσα σέ πρωϊνή φωτοχυσία ἤ καλύτερα μᾶς δίνει τό δῶρο νά βλέπουμε αὐτόν τόν ἴδιο τόν ἀναστημένο Χριστό. Γι' αὐτό καί λέμε· «Θεός Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν» καί ὑποδηλώνοντας τή δεύτερη παρουσία του, τελειώνοντας λέμε· «Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου».

Σέ ὅσους λοιπόν φανερωθεῖ ὁ ἀναστημένος Χριστός ὁλωσδιόλου πνευματικά φανερώνεται καί τόν βλέπουν μέ τά πνευματικά μάτια. Ὅταν δηλαδή ὁ Χριστός ἔλθει μέσα μας μέ τή χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μᾶς ἀνιστᾶ ἐκ νεκρῶν καί μᾶς ζωοποιεῖ καί μᾶς ἀξιώνει νά Τόν βλέπουμε μέσα μας ὁλοζώντανο, αὐτόν πού εἶναι ἀθάνατος καί ἀνώλεθρος κι ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλά μᾶς δίνει τό χάρισμα νά ἀντιλαμβανόμαστε ὅτι μᾶς ἀνιστᾶ μαζί Του καί μᾶς συνδοξάζει, ὅπως λέγεται σέ ὅλη τήν ἁγία Γραφή. ❖

Ποιός μᾶς εἶναι πλησίον;

Ἀπό τό βιβλίο τοῦ Μητροπολίτη Anthony Bloom
«Συνάντηση μέ τό ζωντανό Θεό»

Κατά τή διάρκεια τοῦ ἐμφυλίου πολέμου, μία Ρωσίδα, μάνα δυό μικρῶν παιδιῶν, βρισκόταν σέ μία πόλη, ἡ ὁποία στήν ἀρχή καταλήφθηκε ἀπό τόν στρατό τῶν Λευκῶν καί στή συνέχεια ἔπεσε στά χέρια τῶν Κόκκινων. Ἡ γυναίκα ἐκείνη ἦταν ἡ σύζυγος ἑνός λευκοῦ ἀξιωματικοῦ καί γνώριζε ὅτι, κατά πάσα πιθανότητα, ἄν τήν ἀνακάλυπταν, θά τήν ἐκτελοῦσαν. Κρύφτηκε σ᾽ ἕνα ἐγκαταλελειμμένο σπίτι στήν ἄκρη τῆς πόλης.

Ὅταν ἔπεσε ἡ νύχτα, κάποιος χτύπησε ξαφνικά τήν πόρτα. Χωρίς ἀποθέματα θάρρους, πῆγε ν᾽ ἀνοίξει· μπροστά της στεκόταν μία νεαρή γυναίκα, τῆς ἴδιας ἡλικίας μ᾽ ἐκείνη, εἴκοσι πέντε ἐτῶν πάνω κάτω.

«Εἴσαστε ἡ τάδε;», τή ρώτησε.

«Ναί».

«Πρέπει νά φύγετε ἀμέσως, σᾶς ἔχουν καταδώσει, θά ἔλθουν νά σᾶς συλλάβουν στίς ἑπόμενες ὧρες…».

Ἡ μητέρα ἔστρεψε τό βλέμμα στά παιδιά της καί εἶπε:

«Ποῦ νά πάω; Τά παιδιά δέν μποροῦν νά πᾶνε πολύ μακριά, ἄν πάλι μείνω μαζί τους θά μέ ἀναγνωρίσουν ἀμέσως».

Καί τότε ἦταν πού ἐκείνη ἡ γυναίκα, ἡ γυναίκα πού ἦρθε ἀπό τό πουθενά, ἐκείνη ἡ Ναταλία, ἔγινε ξαφνικά αὐτό πού τό Εὐαγγέλιο ὀνομάζει πλησίον, ἡ πιό κοντινή ὕπαρξη τῆς νεαρῆς μητέρας τόσο στή ζωή ὅσο καί στό θάνατο. Τῆς λέει λοιπόν:

«Ὄχι, δέν θά σᾶς ἀναζητήσουν ἄν φύγετε - θά μείνω ἐγώ ἐδῶ καί θά πάρω τή θέση σας».

«Μά θά σᾶς ἐκτελέσουν!».

«Ναί», ἀπαντᾶ ἡ Ναταλία, «ἀλλά ἐγώ δέν ἔχω παιδιά».

Καί ἡ μητέρα μέ τά δυό παιδιά της ἔφυγε. Ἡ Ναταλία ἔμεινε. Καί νωρίς τό πρωί, τό χάραμα, τήν ἐκτέλεσαν.

Γνώρισα καλά τή μητέρα καί τά δυό παιδιά της πού ἦταν περίπου συνομήλικα μέ μένα. Μοῦ ἔλεγαν: «Ἡ συμπεριφορά τῆς Ναταλίας μᾶς ἔδειξε ὅτι ὀφείλουμε νά ζήσουμε μέ τρόπο ἀντάξιο τῆς θυσίας της». Αὐτός ὁ πρόωρος θάνατος, πραγματική δωρεά ζωῆς, αὐτό τό δῶρο πού πρόσφερε μέ τή θυσία τῆς ζωῆς της κάποια Ναταλία, ἄγνωστη σ' αὐτούς, τούς συγκλόνισε βαθιά, καί σ' ὅλη τή ζωή τους ἔζησαν μέ μία μόνο σκέψη: τί νά κάνουν, ὥστε ὁ κόσμος νά μή μείνει στήν ἄγνοια γιά τό θάνατο τῆς Ναταλίας, γιά τό μεγαλεῖο, τήν ἀλήθεια, τήν ἀνείπωτη πνευματική ὀμορφιά πού πλημμύριζε τήν ψυχή ἐκείνης τῆς νεαρῆς γυναίκας. Ὅλα αὐτά τούς εἶχαν συνταράξει σέ τέτοιο βαθμό πού μία καινούρια ζωή ἀνοίχτηκε μπροστά τους. ❖

Μιλάω στό Θεό Πατέρα μου.
Καί τοῦ ζητῶ, καί τοῦ ζητῶ...
Κάποτε, πού σταματῶ,
Τόν ἀκούω νά μοῦ λέει:
- Τί ἄλλο; Τί ἄλλο; Πές μου!

Διονύσης Ν. Πόθος

Ὀρθοδοξία καί Ρωμαιοκαθολικισμός

Ἀρχιμ. Τύχωνα, Ἡγουμένου Ἱ. Μ. Σταυρονικήτα,
Ἅγ. Ὄρος

Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι Ἀποστολική Ἐκκλησία, γιατί ἡ πίστη της στηρίζεται στήν πίστη τῶν ἁγίων Ἀποστόλων καί ταυτίζεται μέ αὐτή. Ἡ σημερινή Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία προέρχεται, ὡς ἀδιάκοπη συνέχεια ἀπό τούς ἴδιους τούς ἁγίους Ἀποστόλους, καί ἰδιαίτερα οἱ ἀρχιερεῖς της εἶναι ἀπ᾽ εὐθείας διάδοχοί τους.

Τό ἴδιο βίωμα, ἡ ἴδια πίστη, τό ἴδιο Πνεῦμα, ὑπάρχει καί πολιτεύεται καί σήμερα στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ὅπως καί στήν ἐποχή τῶν ἁγίων Ἀποστόλων. Τό ἔχει παραλάβει ἡ κάθε μία γενιά ἀπό τήν προηγούμενη καί τό ἔχει διαφυλάξει ἀναλλοίωτο μέ τά μαρτύρια καί τούς ἀσκητικούς κόπους καί ἀγῶνες τῶν Ἁγίων κάθε ἐποχῆς.

Βέβαια ὑπάρχουν ὁρισμένες ἐξελίξεις, σέ ἐξωτερικά ὅμως καί δευτερεύοντα θέματα, ἀλλά ἡ πίστη στήν οὐσία καί στήν πληρότητά της παραμένει ἡ ἴδια μέ τήν πίστη τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων. Βλέπουμε π.χ. νά ἐξελίσσονται μέσα στήν ἱστορία ἡ ἀρχιτεκτονική τῶν ἱερῶν Ναῶν, ἡ εἰκονογραφία, τό τυπικό της Ἐκκλησίας κ.λ.π., ἀλλά ὅλες αὐτές οἱ νέες μορφές τονίζουν καί ἐκφράζουν τήν μία Ἀποστολική πίστη, πηγάζουν καί προέρχονται ἀπό τό ἕνα Πανάγιο Πνεῦμα καί καταλήγουν πάντοτε καί ἀποβλέπουν στή δοξολογία τοῦ ἐν Τριάδι ἀληθινοῦ Θεοῦ. Ἀκόμη καί οἱ δογματικές ἀποφάσεις τῶν ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων δέν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά διατυπώσεις τῶν ἀληθειῶν πού ἀπό τήν ἀρχή πιστεύονταν καί ἀποτελοῦσαν βίωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅταν ἐμφανίζονταν δηλαδή κατά καιρούς κάποιοι αἱρετικοί, πού ἀμφισβητοῦσαν τήν ὀρθή πίστη ἤ κήρυτταν κάτι δι-

αφορετικό ἀπό αὐτή, τότε ἡ Ἐκκλησία μέ τίς διδασκαλίες τῶν Ἁγίων καί τίς Οἰκουμενικές Συνόδους διατύπωνε καί διακήρυττε τήν Ἀλήθεια τῆς Πίστεώς της, πού ἀπό τήν ἀρχή τῆς παρέδωσε ὁ Κύριος καί ἀπό τήν ἀρχή συνεχῶς πίστευε καί ζοῦσε. Δέν ἔχουμε λοιπόν προσθέσεις καί ἀλλοιώσεις στήν πίστη τῆς Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνο διάφορες ἐκφράσεις, ἀνάλογα μέ τίς ἀνάγκες κάθε ἐποχῆς, τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς καί Ὀρθοδόξου Πίστεως, τήν ὁποία, ἀπό τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς μέχρι σήμερα, μέ τή Χάρη τοῦ Θεοῦ κρατᾶ ἀπαραχάρακτη ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας.

Οἱ Ρωμαιοκαθολικοί, κυρίως ἀπό τόν 11ο αἰώνα καί μετά, ἔχουν ἀλλοιώσει σέ πάρα πολλά σημεῖα τήν Ὀρθόδοξη Πίστη, τήν Ἀποστολική Πίστη, καθώς καί τήν πράξη τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδῶ ἁπλῶς ἀναφέρουμε μερικά. Ἔχουν προσθέσει τό filioque (= καί ἐκ τοῦ Υἱοῦ) στό Σύμβολο τῆς Πίστεως, αὐθαίρετα καί ἀθεολόγητα, ἀλλοιώνοντας τήν Ὀρθόδοξη διδασκαλία γιά τήν Ἁγία Τριάδα. Ἔχουν κάνει τήν Ἐκκλησία κράτος κοσμικό καί τόν Πάπα ἀρχηγό τοῦ κράτους (Βατικανό). Ἔχουν μεταβάλει τόν ἐπίσκοπο Ρώμης σέ ἐπίσκοπο ὁλόκληρης τῆς Ἐκκλησίας σέ ὅλο τόν κόσμο, καταστρέφοντας ἔτσι τό ἀρχαιότατο Συνοδικό σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Ἔχουν κάνει δόγμα τῆς

Ἐκκλησίας τους, τόν περασμένο αἰώνα, ὅτι ὁ Πάπας εἶναι ἀλάθητος στίς ἀποφάσεις του καί τίς διδασκαλίες του, μεταβιβάζοντας μέ αὐτό τόν τρόπο τήν ἰδιότητα πού πάντα εἶχε ἡ Ἐκκλησία, ὅταν μάλιστα ἐκφράζεται σέ Οἰκουμενικές Συνόδους, σέ ἕνα ἐπίσκοπο, τόν ἐπίσκοπο Ρώμης. Ἔτσι καταρρακώνεται κάθε ἔννοια Συνόδου, καί αὐτῆς ἀκόμη τῆς Οἰκουμενικῆς, ἐφ' ὅσον ὁ Πάπας, μέ τό Πρωτεῖο του καί τό Ἀλάθητό του, εἶναι ἀνώτερός τους καί ἡ ἐξουσία του πάνω στήν Ἐκκλησία εἶναι ἀπεριόριστη καί ἀνεξέλεγκτη.

Προσπάθησαν ἀκόμη μέ τή σχολαστική θεολογία τους νά ἑρμηνεύσουν καί νά κατανοήσουν λογικά καί φιλοσοφικά τήν Ἀλήθεια τῆς Ἐκκλησίας, πού ξεπερνᾶ κάθε ἀνθρώπινη σκέψη, μέ ἀποτέλεσμα νά παραχαράξουν τήν Ὀρθόδοξη Πίστη καί νά κατεβάσουν τήν Ἐκκλησία στό ἐπίπεδο ἀνθρώπινης ὀργανώσεως, πού ἀντιμάχεται ὡς ἀντιπάλους τούς πλανεμένους ἀδελφούς, φθάνοντας ἀκόμη καί σέ θανατικές ἐκτελέσεις (Ἱερά Ἐξέταση).

Καί ἄς μή νομίζει κανείς ὅτι αὐτά ἀποτελοῦν μία ἔκφραση φανατισμοῦ καί ἐχθρικῆς διαθέσεως πρός τούς Ρωμαιοκαθολικούς. Καί ἀπό τούς ἴδιους πολλοί, ἐρευνώντας εἰλικρινά τήν ἱστορία καί μελετώντας τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, ἀναγνωρίζουν μόνοι τους τήν ἀπομάκρυνση τοῦ Ρωμαιοκαθολικισμοῦ ἀπό τήν πίστη τῆς πρώτης Ἐκκλησίας. Ἀρκετοί μάλιστα ἔχουν τό θάρρος καί τήν τόλμη νά ἐγκαταλείψουν τή Δυτική Ἐκκλησία καί νά γίνουν Ὀρθόδοξοι. Μερικοί ἀπό αὐτούς βρίσκονται στό Ἅγιον Ὄρος.

Ὑπάρχει μόνο μία ἁμαρτία, ἡ ἁμαρτία: δηλαδή νά εἶσαι ἀναίσθητος μπροστά στόν Ἀναστάντα Κύριο.

Ἅγιος Ἰσαάκ ὁ Σύρος

Τό δῶρο τῆς Πεντηκοστῆς

Ἐπισκόπου Κάλλιστου Ware

Σχετικά μέ τό δῶρο τοῦ Παρακλήτου τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τρία πράγματα εἶναι ἰδιαίτερα ἐντυπωσιακά:

Πρῶτο, εἶναι ἕνα δῶρο σ' ὅλους τούς ἀνθρώπους τοῦ Θεοῦ: «καί ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου». Τό δῶρο ἤ χάρισμα τοῦ Πνεύματος δέν ἀπονέμεται μόνο στούς ἐπισκόπους καί τόν κλῆρο, ἀλλά σέ κάθε βαπτισμένο. Ὅλοι εἶναι Πνευματοφόροι, ὅλοι εἶναι - μέ τήν κατάλληλη ἔννοια τῆς λέξης - «χαρισματικοί».

Δεύτερο, εἶναι ἕνα δῶρο ἑνότητας: «ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδόν ἐπί τό αὐτό». Τό Ἅγιο Πνεῦμα κάνει τούς πολλούς νά εἶναι ἕνα Σῶμα ἐν Χριστῷ. Ἡ κάθοδος τοῦ Πνεύματος τήν Πεντηκοστή ἀντιστρέφει τό ἀποτέλεσμα τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ. Ὅπως λέμε στό Κοντάκιο τῆς γιορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς:

Ὅτε καταβάς τάς γλώσσας συνέχεε,

διεμέριζεν ἔθνη ὁ Ὕψιστος·

ὅτε τοῦ πυρός τάς γλώσσας διένειμεν,

εἰς ἑνότητα πάντας ἐκάλεσε·

καί συμφώνως δοξάζομεν τό πανάγιον Πνεῦμα.

Τό Πνεῦμα φέρνει ἑνότητα καί ἀμοιβαία κατανόηση, ἱκανώνοντάς μας νά μιλᾶμε «ἐν μιᾷ φωνῇ». Μεταμορφώνει τά ἄτομα σέ πρόσωπα. Γιά τήν πρώτη Χριστιανική κοινότητα στά Ἱεροσόλυμα, στήν περίοδο ἀμέσως μετά τήν Πεντηκοστή, λέγεται ὅτι «εἶχον ἅπαντα κοινά» καί ὅτι «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καί ἡ ψυχή μία», κι αὐτό θά ἔπρεπε νᾶναι τό σημάδι τῆς κοινότητας τοῦ Χριστοῦ τῆς Πεντηκοστῆς σέ κάθε ἐποχή.

Τρίτο, τό δῶρο τοῦ Πνεύματος εἶναι ἕνα δῶρο διαφοροποίησης· οἱ γλῶσσες τῆς φωτιᾶς «διαμερίζονται» ἤ «χωρίζονται» καί κατανέμονται ἄμεσα στόν καθένα. Τό Ἅγιο Πνεῦμα δέ μᾶς κάνει μόνο ὅλους ἕνα, ἄλλα κάνει καί τόν καθένα μας διαφορετικό. Στήν Πεντηκοστή ἡ πολλαπλότητα τῶν γλωσσῶν δέν καταργήθηκε ἀλλά ἔπαψε νά εἶναι ἡ αἰτία τοῦ χωρισμοῦ· ὅπως προηγουμένως, ὁ καθένας μιλοῦσε στή δική του γλώσσα, ἀλλά μέ τή δύναμη τοῦ Πνεύματος ὁ καθένας μποροῦσε νά καταλάβει τούς ἄλλους. Γιά μένα τό νά εἶμαι Πνευματοφόρος σημαίνει ν᾽ ἀντιλαμβάνομαι ὅλα τά διακριτικά χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητάς μου· σημαίνει νά γίνω ἀληθινά ἐλεύθερος, ἀληθινά ὁ ἑαυτός μου μέσα στή μοναδικότητά μου. Ἡ ζωή μέσα στό Πνεῦμα ἔχει μιά ἀνεξάντλητη ποικιλία· εἶναι σφάλμα, καί ὄχι ἁγιότητα, ὅτι εἶναι ἀνιαρή καί μονότονη.

Τῇ 8ῃ τοῦ μηνός Μαΐου μνήμη τοῦ ὁσίου Ἀρσενίου τοῦ μεγάλου

Γεννήθηκε στή Ρώμη τό 354 ἀπό γονεῖς ἀριστοκράτες καί ἔλαβε ἐξαιρετικά ἐπιμελημένη παιδεία. Ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ἀνατολῆς Θεοδόσιος (379-395), ἐκτιμώντας τά σπάνια πνευματικά του χαρίσματα, τόν κάλεσε στήν Κωνσταντινούπολη καί τοῦ ἀνάθεσε τήν ἐκπαίδευση τῶν γιῶν του Ἀρκάδιου καί Ὀνώριου. Ἡ μόρφωση καί ἡ ἀρετή του τόσο τόν ἐπέβαλαν στό αὐλικό περιβάλλον, ὥστε σύντομα πῆρε τήν προσωνυμία «βασιλοπάτωρ».

Ἡ τιμή καί ἡ δόξα ὅμως δέν σαγήνευσαν τόν ὅσιο. Ἔτσι, ὅταν μία μέρα προσευχόμενος στό παλάτι ἄκουσε θεία φωνή, «Ἀρσένιε, φεῦγε τούς ἀνθρώπους καί σώζῃ», ἐγκατέλειψε ἀμέσως τή Βασιλεύουσα (γύρω στά 395) καί ἦρθε στή Σκήτη τῆς λιβυκῆς ἐρήμου, ὅπου ἐπιδόθηκε σέ αὐστηρότατη ἄσκηση. Σύντομα ἔφτασε σέ μέτρα ἀρετῆς. Ἡ φήμη του ἁπλώθηκε σ' ὅλη τήν Αἴγυπτο καί πέρα ἀπ' αὐτήν. Ἀναρίθμητοι μοναχοί καί κοσμικοί ἔρχονταν γιά νά τόν συμβουλευτοῦν.

Μία βαρβαρική ἐπιδρομή τόν ἀνάγκασε νά ἀποχωρήσει γιά τήν Αἴγυπτο γύρω στά 432. Ἀφοῦ ἀσκήθηκε δέκα χρόνια στήν Τρώα, κοντά στή Μέμφιδα, ἦρθε στήν ἔρημο Κάνωπος, ὅπου καί κοιμήθηκε τό 445 ἤ 447. ❖

Ἀπό τήν Ἀνάσταση στήν Ἐκκλησία

π. Ἀνδρέα Ἀγαθοκλέους

Δέν εἶναι ἡ Ἀνάσταση μιά γιορτή ὅπως τίς ἄλλες.

Οὔτε ἡ Πεντηκοστή μία ἀνάμνηση τοῦ γεγονότος μόνο.

Εἶναι ἡ ἀνακαίνιση τοῦ σύμπαστος κόσμου.

Ἡ ἀνεκλάλητη χαρά ζώντων καί κεκοιμημένων.

Εἶναι ἡ παρουσία τοῦ Πνεύματος πού ζωοποιεῖ καί ἁγιάζει «πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τόν κόσμον».

Τώρα μποροῦμε νά ἐλπίζουμε

Γιατί κατέχουμε τή ζωή καί τό Πνεῦμα, δηλαδή τήν ἀφθαρσία καί τή χαρά.

Τώρα μποροῦμε νά ζοῦμε γιατί μᾶς δόθηκε ὁ Ἄρτος τῆς Ζωῆς.

«Λάβετε, φάγετε… ».

«Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες… ».

Τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του

στήν Ἐκκλησία Του.

Εἰς αἰώνας!